U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **L. J.**, zastoupený JUDr. Gustavem Valenzem, advokátem se sídlem Božkovská 15, 326 00 Plzeň proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2006, č. j. 61 Az 70/2005 - 17,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 5. 2005 č. j. OAM-828/VL-07-HA08-2005 žalované Ministerstvo vnitra ČR zamítlo žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu je výhradně potřeba legalizace jeho zdejšího pobytu. Tento důvod však nelze podřadit pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu, a žalovaný proto zamítl žádost žalobce podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona jako zjevně nedůvodnou.

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl podle § 78 odst. 7 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) rozsudkem ze dne 30. 10. 2006.

Rozsudek stěžovatel napadl kasační stížností. Uvedl, že se žalovaný správní orgán řádně nevypořádal se svými povinnostmi ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Rozhodnutí žalovaného nebylo řádně odůvodněno, neboť zcela postrádalo argumentaci ohledně neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a zároveň neosahovalo odůvodnění, ze kterého by bylo možno dovodit, proč nebyly hodnoceny překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle § 47 odst. 3 správního řádu je povinností správního orgánu v odůvodnění uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí a jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a použití právních předpisů. Podle stěžovatele nelze souhlasit s tím, že pouhé konstatování toho, že žalovaný neposuzoval pro nadbytečnost, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu, a nehodnotil překážky vycestování, splňuje podmínky uvedené v ustanovení § 47 správního řádu. Je sice pravdou,

že aplikace těchto ustanovení zákona o azylu je vázána na ustanovení § 12 zákona o azylu, avšak pouze tak, že těchto ustanovení se použije v případě, že nebudou shledány důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Stěžovatel nesouhlasil s názorem soudu, že zamítnutím žádosti o udělení azylu ve smyslu ustanovení § 16 zákona o azylu nedošlo ke zjišťování důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Podle názoru stěžovatele je nutné vykládat smysl ustanovení § 16 zákona o azylu v kontextu se smyslem řízení o udělení azylu. Ze systematického, jazykového a logického výkladu vyplývá, že smyslem ustanovení § 16 zákona o azylu je zkrátit dobu řízení o udělení azylu na co nejkratší dobu, a to v těch případech, kdy je již od počátku zřejmé, že nebude možné udělit azyl podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel je přesvědčen, že i v případech, kdy je rozhodnuto o zamítnutí žádosti podle § 16 zákona o azylu, je správní orgán povinen zkoumat i skutečnosti, které by mohly vést k udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu, případně, ze kterých by vyplývala překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu. Jelikož se však žalovaný ani soud prvého stupně s touto argumentací nevypořádali, má stěžovatel za to, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a že napadený rozsudek je nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, když spočívá na nesprávném posouzení právní otázky.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť zákon o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Snaha o legalizaci pobytu v ČR není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44; publikován pod. č. 397/2004 Sb. NSS). Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žadatel v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, nýbrž uváděl jako jediný důvod snahu legalizovat pobyt v ČR. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených § 12 zákona o azylu. K zamítnutí žádosti stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, lze odkázat na právní názor vyslovený např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59 (publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS). „*Správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 cit. zákona jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou zamítne.*“

K námitce stěžovatele, že se správní orgán nezkoumal skutečnosti, které by mohly vést k udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu, případně, ze kterých by vyplývala překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud připomíná, že jeho žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, takže o udělení azylu podle § 13 a § 14 a o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu nebylo důvodu rozhodovat. Obdobnou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č. j. 7 Azs 138/2005 - 69, www.nssoud.cz. *„Jestliže se správní orgán nezabýval meritorně posouzením toho, zda byla či nebyla naplněna skutková podstata ustanovení § 12 zákona o azylu, pak se nemusel zabývat ani splněním podmínek ustanovení § 14 (§ 13) zákona o azylu, tj. podmínkami udělení azylu z humanitárních důvodů. Neprováděl-li tedy správní orgán dokazování o přítomnosti důvodů azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť vychází z toho, že stěžovatelka v žádosti uvedla pouze ekonomické důvody, pak jeho výrok ve vztahu k ustanovení § 14 (§ 13) zákona o azylu je v posuzované věci výrokem nadbytečným.“* Nelze proto přisvědčit námitce ohledně porušení § 47 odst. 3 správního řádu.

Pokud jde o namítané porušení dalších, v kasační stížnosti vyjmenovaných ustanovení správního řádu, stěžovatel především neuvedl, v čem konkrétně jsou tato porušení spatřována, tato námitka proto není způsobilá k bližšímu přezkoumání, jak již Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 5 Azs 277/2005 - 54, www.nssoud.cz, nebo ve svém rozsudku ze dne 4. 7. 2006, č. j. 4 Azs 387/2005 - 66, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu